LÉLEKHORGONYOK

Forced Bonds

Kényszerített kötelékek

J. BREE

LÉLEKHORGONYOK

Forced Bonds

Kényszerített kötelékek

J. BREE

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
J. Bree: Forced Bonds – The Bonds that Tie #4
First published in 2023 by J. Bree

Fordította
Ballai Mária

Szerkesztette
Takács Gábor

Borítóterv és illusztráció
Emilie Snaith

ISBN 978-615-125-014-3

Minden jog fenntartva

Copyright © J. Bree 2021
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Ballai Mária 2026

Előszó

Gryphon

A hazugság íze semmihez sem fogható.
Mintha hamu telepedne a nyelvemre, de annál keserűbb, és ott lapul benne annak ígérete, hogy szagként facsarná az orrom, és mindenféle gusztustalan jelzővel illethetném.

A ki nem mondott igazság viszont teljesen másmilyennek érződik.

Nem íz, de nem is illat. Nem lehet pontosan meghatározni a lényegét, és nem látszik az embereken, ha rájuk nézek.

Ha elhallgatnak valamit, akkor valahol mélyen, legbelül hiányérzetem támad.

A monitorszobába benyitva Sawyer Bensont alsónadrágban találom, amint egy számítógép előtt ül. Még mindig szivárog a vér a szeme fölött tátongó sebből. A mö-

götte ácsorgó Gray olyan koszos, mintha egy homokviharból keveredett volna ide. Mindketten felém fordulnak, és rám néznek. Ha épp cserben hagynának a megérzéseim, az arcuk akkor is mindent elárulna.

Vigyorra húzódik a szám, és rántok egyet a vállamon.

– Akármiről is legyen szó, felesleges titkolózni – figyelmeztetem Sawyert. – Ha nem mondod el, mi történt, betörök az agyadba, és az sokkal jobban fog fájni.

Csak ugratom, ezért arra számítok, hogy fintorogva fog visszavágni egy szarkasztikus megjegyzéssel, ehelyett azonban megmerevedik az arca, és védekezővé válik.

Valami kurvára nincs rendjén.

Sawyer Grayre pillant, aztán ismét rám néz, és úgy mozog az állkapcsa, mintha csikorgatná a fogát. Unszolás nélkül felel, ugyanakkor szinte harapófogóval kell kihúznia magából a szavakat.

– Most mutatni fogok neked valamit, de kizárólag azért, mert biztos vagyok abban, hogy a húgom ártatlan, és hogy ő is áldozat. Tudom, hogy helyesen fogsz cselekedni, és alaposan végiggondolsz mindent ahelyett, hogy elhamarkodott következtetésekre jutnál. Semmi olyasmire ne szánd rá magad, ami miatt megbánom ezt a döntést!

Igazából mást nem is kell mondania, mert kizárólag egyetlen dologról beszélhet, ennek ellenére kurvára nem értek semmit abból, amit közölni próbál velem.

Kétkedőn meredek rá, mert Sage nem tehette meg azt, amire gondolok. Kizárt, hogy az az érző szívű, szomorkás fenomén, akivel a kötelékhorgonyom azonnal barátságot kötött, miután a csapatom hazarángatta hozzánk, egyben a köztünk bujkáló áruló is legyen. Csakhogy a Sawyer által lejátszott felvétel semmi kétséget nem hagy efelől.

Sage megszólítja a pajzsunkat, Dara Smythe-ot, és beszélgetni kezd vele. Kellően eltereli a figyelmét ahhoz, hogy Dara hátat fordítson neki, és ekkor Sage a lehetőséget kihasználva rátámad. Minden tétovázás nélkül végighúz egy kést a nyakán, és még akkor sem áll le, amikor már vér spriccel a vágásból.

Feszültség önti el a mellkasomat, úgy érzem, a szívem savat pumpál az ereimbe.

A szokásosnál mélyebb, rekedtebb hangon szólalok meg, mintha borzasztóan szomjas lennék, nem pedig kurvára elborzadnék azon, hogy mi a fene folyik itt.

– Oli épp most indult el Sage-hez.

A szavaimat megsemmisítő csend követi. Amikor újra megszólalok, kizárólag a dühöt lehet kihallani a hangomból.

– Mutasd meg, hol a kötelékhorgonyom! – rivallok Sawyerre. – Meg akarok bizonyosodni arról, hogy él, *itt* van a menedéken, és egy haja szála sem görbült. *Most rögtön,* Benson, mielőtt bemászom az agyadba, és tönkreteszlek!

Azonnal gyere a monitorszobába! Vészhelyzet van, üzenem Northnak fejben, miközben gyorsan kiderítem, hogyan érzi magát Oli. Nyugodt, boldog, semmilyen veszélyt nem érez maga körül. A köteléke működésbe lépne, ha valami nem lenne rendjén… ugye?

Sawyer a fenyegetésem hallatán az égnek emeli a szemét.

– Az orvosi vizsgálókban nincs kamera! – ripakodik rám. – Ennek több oka is van, például hogy amikor ideoda hurcolásztátok a félmeztelen horgonyodat, Draven majdnem agyvérzést kapott attól, hogy erről felvétel is készült. El tudod képzelni, mi történt volna, ha kamera rögzíti azt is, amikor spirált kapott? Northnak attól kurvára eldurrant volna az agya, és az egész kócerájt eltörölte volna a földről.

Olyan erős vágyat érzek, hogy megfojtsam ezt a szarkasztikus kis faszt, hogy még mielőtt leállíthatnám magam, máris felé nyújtom a kezem. Feléled bennem a kötelékem, ami jelen pillanatban csak tetézi a bajt. Lehet, hogy nem viselkedne úgy, mint az Olié vagy a Draven testvéreké, de attól még elég erős ahhoz, hogy a saját feje után menve elpusztítsa Sawyert, ha tényleg azt hiszi, veszélyben forog a kötelékhorgonyom.

Kezdem úgy érezni, hogy ez be is fog következni.

– Rohadtul nem ez a legmegfelelőbb alkalom a szájalásra…

– Tisztában vagyok vele, de segít megbirkózni a helyzettel. A húgom, vagyis az az ember, akit a legrégebb óta ismerek és szeretek, és akire az életemet is rábíznám, kurvára épp most ölt meg valakit, és meglehetősen biztos vagyok abban, hogy még soha nem tett ilyet. Arról a lányról beszélünk, aki kihányta a belét, amikor felmerült, hogy biológiaórán békát kell boncolnia, most meg csak úgy elvágta Dara nyakát. Gyerekkorunk óta ismerjük Darát, felsősként vele együtt loptunk pezsgőt a seggfej szüleinktől, hogy aztán három kortytól berúgjunk. Semmi értelme annak, amit tett, és *kurvára ki vagyok bukva* miatta, Shore!

Mély levegőt veszek.

Kiderítem, mi a helyzet a többiekkel. North még mindig felénk igyekszik, Oli továbbra is jókedvű, Gabe és Bassinger pedig csak karnyújtásnyira ül tőle. Ez mégsem tudja kellőképp kordában tartani az ereimben tomboló adrenalint. Az egész testem lüktet a szükségtől, hogy megszüntessem a kötelékhorgonyomra és a családunkra leselkedő veszélyt.

Még akkor is, ha egy olyan ember jelenti ezt a veszélyt, akiben mindannyian messzemenőkig megbíztunk.

Gray előrehajol, és halkan odasúg valamit Sawyernek. A képernyő különböző részeire mutat, ahol én semmi érdemlegeset nem fedezek fel. Közelebb lépek hozzájuk,

hogy jobban lássam, miről van szó, de a kódsorok számomra értelmezhetetlenek.

Félreérthetetlenül Sawyerre nézek, mire ő elhúzza a száját.

– Semmi jel nem utal arra, hogy megfigyelés alatt állnánk. Semmi nyoma annak, hogy bármilyen szinten is veszélyben forogna a biztonságunk azt leszámítva, hogy a pajzsunkat… megölték.

– Mit akarsz ezzel mondani? Hogy a húgod az egyetlen áruló? Hogy jelenleg egy helyiségben tartózkodik a kötelékhorgonyommal, akinek fogalma sincs arról, hogy éppen elárulják? Hogy Sage éppúgy kihasználhat egy óvatlan pillanatot, mint amikor Darát is megölte?

Sawyer habozik.

Habozik, bassza meg.

Gray kettőnk közé lép, mintha a telekinetikus képességének köszönhetően elejét tudná venni annak, hogy végezzek a pasijával, aki egyben a köteléke egyik tagja. Felemeli a karját, de ekkor Sawyer közbeszól:

– Nem azt akarom ezzel mondani, hogy a testvérem képes lenne ártani a kötelékhorgonyodnak, hanem hogy valaki beférkőzött a fejébe. *Erre nincs más magyarázat.* Lehet, hogy ez a valaki még mindig ott van… és arra vár, hogy Sage kettesben maradjon Olival. Gondoskodj arról, hogy ne legyenek egymás közelében, és szigeteld el

Sage-et mindenkitől, amíg rá nem jövünk, mi történt! *Ki fogom deríteni,* miről van szó.

Gray felsóhajt, amikor látja, hogy kezd elpárologni belőlem a megsemmisítő harag. Sawyer épp most mentette meg a saját életét.

Magában káromkodva oldalra hajol a székén, hogy rám tudjon nézni Gray háta mögül.

– North megérkezett. Van bármi esély arra, hogy megakadályozd, hogy rám uszítsa a lényeit? Nem nyitok neki ajtót, amíg meg nem nyugtatsz, hogy nem esik bántódásom.

Kurvára nem fogom megnyugtatni.

Őt megkerülve megnyomom az ajtónyitó gombot, mire halkan szidalmazni kezd. Amikor North beront hozzánk, egy szót sem mondok neki, mindössze a képernyőre mutatok, ahol még mindig az látszik, ahogy Sage elvágja Dara torkát.

– Hol van most Oleander? – kérdezi North.

Szinte még ki sem mondja ezeket a szavakat, máris érzem, hogy megszólítja a kötelékhorgonyunkat. *Hol vagy?*

Rápillantok, mert természetesen ebben a pillanatban semmilyen kérdést nem fog feltenni Sawyernek. Nem számít, hogy a saját kötelékünk tagjain kívül ő a menedék egyik legnagyobb ütőkártyája, most egy csapásra minden megváltozott.

Érzem Oli elcsigázottságát, ezért még azelőtt közbeszólok, hogy a tudtán kívül veszélybe sodorná magát. *Oli, ki van még ott veled? Ne beszélj hangosan, és ne reagálj arra, amit mondok! Óvatosnak kell lenned.*

Olit ettől elfogja a szorongás, ami egyértelműen hatással van az összes kötelékhorgonyára is. Érzem, hogy Bassinger ingerült lesz, de egyelőre nem avatkozik közbe, aminek vagy a puszta szerencse az oka, vagy az, hogy sejti, rosszra fognak fordulni a dolgok.

Eljöttem az orvosi rendelőbe, ahogy North kérte. Gabe és Atlas is itt van velem. Kieran, Sage és Felix is. Biztonságban vagyok.

Northra nézek, ő viszont máris előrántja a telefonját. Valósággal száguldanak az ujjai a képernyőn, miközben erősítést kér.

– Most azonnal kihozom onnan – jelenti ki.

Sawyer elkezdi neki jártatni a száját, mire Gray kettejük közé lép. Engem teljesen leköt, hogy ilyen távolságból is megpróbáljak beférkőzni Sage agyába anélkül, hogy ezt ő vagy az elméjét bitorló fenomén észrevenné.

Mi történt? Akármi is az, azonnal mondjátok el! – kéri Oli.

Ha elmondanám neki, nem hinne nekem. Ha Sawyer épp most közölte volna velem a történteket, én sem hinnék neki, bassza meg.

De képes vagyok megmutatni, mi történt. Amint ezt megteszem, érzem, hogy Oli teljesen kikapcsol. A rettenetes sokk arra készteti, hogy kiürítse az elméjét, ahogy a neuro apjától tanulta. Ez most nagyon jól jön, mert így egyedül a kötelékhorgonyai képesek megállapítani, hogy romokban hever.

Gray elrángatja Sawyert Northtól. A szoba túlsó felében álló halálosztóra nézek, szavak nélkül beszélünk egymással.

North szeme feketén villan, aztán visszavált kékre. Egy pillanatra elveszti az önuralmát.

– Nox van hozzá a legközelebb – állapítja meg veszélyt sejtető hangon. – Most azonnal odaküldöm.

1.

Olí

Ég a mellkasom. A tüdőm levegőért kiált, és eszeveszett iramban dobog a szívem a bordáim mögött. Képtelen vagyok nyugodtnak tettetni magam, amikor a szoba másik végében lévő Atlasra bámulok, aki mereven állja a tekintetem.

Most nem tudok Sage-re nézni, hiszen még mindig tisztán látom az elmémben, amit Darával tett, holott már elhalványodott a Gryphon által közvetített kép. Atlas tekintete belém fúródik. A felszín alatt fortyog benne a düh, amiért a legjobb barátom elárult. Ha bármit is mondana, az most rémálomba torkollhatna, hiszen Sage két horgonya is itt rostokol velünk.

Rohadt gyorsan elfajulhatna a helyzet.

Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy Felix épp a testemet borító horzsolásokkal és zúzódásokkal foglal-

kozik, ezért közvetlenül a bőrömön nyugszik a keze. Kieran pedig a bevetési egység magasan képzett tagja, aki jobban ért a harchoz, mint mi hárman együttvéve… ráadásul arról az aprócska tényről sem feledkezhetünk meg, hogy transzportáló, ezért ő és Sage rögtön köddé válhatna, amint szembesítjük az igazsággal.

Egy részem azt kívánja, bár ezt tenné, és elvinné innen Sage-et a fenébe, mielőtt viselnie kell a tettei következményeit, hiszen mindentől függetlenül még mindig ő a legjobb barátom. Ettől vajon rémes embernek számítok?

Lehet, de egy halk hang azt súgja, hogy a kötelékem bármilyen problémát meg tudna oldani, ezzel határozottan megválaszolva ezt a kérdést.

Ennek ellenére nem akarom, hogy így történjen. Különös módon a kötelékem most csendes a bensőmben, mintha a töltet lelkéből való lakmározás után elszendergett volna.

Vajon ez azt jelenti, hogy most biztonságban vagyok ebben a szobában, és ez az egész csak egy óriási félreértés? Vagy van egy vakfoltom, a kötelékem pedig elkövetett egy kis hibát, ami miatt közel férkőzhetett hozzánk az Ellenállás egyik kéme?

Úgy érzem, a sok bizonytalanságtól és az árulástól mindjárt felrobban a fejem. Miért pont *Sage-nek* kellett ezt tennie?

Felix hangja visszaránt a valóságba.

– Oli, az egekben van a pulzusod. Vegyél egy nagy levegőt! Pánikrohamod lett attól, hogy előjött a köteléked, vagy történt valami más? Gabe, hozz neki egy kis vizet! Atlas, te pedig vedd le a pólódat, és adj neki az energiádból! Szüksége van *valamire.*

Azonnal Gabe-re és Atlasra nézek, de egyikük sem teljesíti Felix utasításait, és meg sem próbálnak válaszolni neki.

Gabe rám mered, én pedig visszapislogok rá. Abban reménykedem, hogy le tudja olvasni az arcomról, hogy most meg kell őriznie a hidegvérét, és nem szabad szóba hoznia azt az őrültséget, ami körülöttünk folyik.

Elmondtam Gabe-nek, mi történt, üzeni Gryphon. *Maradj nyugton! Úton vagyunk.*

A feszült hangja hallatán nyelek egyet, viszont fogalmam sincs, mit felelhetnék. Nem tudom, hogyan birkózzak meg ezzel az elbaszott helyzettel anélkül, hogy összeomlanék.

Kizártnak tartom, hogy Sage kém legyen.

Kurvára nem lehet az.

– Oli, nagyon rosszul nézel ki… Mi lenne, ha visszavinnénk pihenni a házba? – kérdezi Sage.

Ugyanazon az édes és gondoskodó hangon beszél hozzám, mint korábban, most viszont már kételkedem benne, és kezdem azt hinni, hogy egy őrült lángelmével állok szemben, mert mégis *mi a fasz folyik itt?*

Megköszörülöm a torkom, de így is kihallani a szavaimból, hogy valami nincs rendjén:

– Minden oké. Azt hiszem, csak a kötelékem rendetlenkedik, de meg tudom zabolázni.

Sage aggodalmas pillantást vet rám. Együttérzést és melegséget sugároz felém, mint mindig, amitől még inkább összeszorul a mellkasom. Kieran a homlokát ráncolva méreget, majd a horgonyaimra néz, mire jobban kirajzolódik a száját körülölelő ránc. Tudja, hogy történt valami, de mielőtt kérdőre vonhatna minket, megérkezik az erősítés.

Hála az égnek!

Már azelőtt érzem, hogy látnám.

Az ajtó alatt beszivárgó füstfoszlányok felhívják magukra a figyelmemet, de a tekintetemet gyorsan elfordítva abban reménykedem, hogy rajtam kívül senki más nem vette észre őket.

Csakhogy Felixnek természetesen szemet szúrtak.

Lecsúszik rólam a keze, amikor feláll, és elindul Sage felé. Egyetlen lépést tud megtenni, mert ezután teljesen elhomályosodik a szoba. Egy füstszál tekeredik a bokája köré, és nem engedi továbbmenni. Meglepetten felkiált, mintha épp mondani készült volna valamit, viszont a rémálomszerű füsttől való félelem gátat vetett az észszerű gondolatai megfogalmazásának. Túl késő. A füst Kieran és Sage köré fonódik, elválasztja és teljes mozdulatlan-

ságra ítéli őket. Kieran felvonja a szemöldökét, de nem ellenkezik. A szobában körbenézve feltűnik neki, hogy a füst csak az ő kötelékének tagjaira van hatással.

Amikor felém fordul, oldalra pillantok. Nem akarom, hogy lássa, hogyan reagálok a történtekre.

Sage egyértelműen pánikba esett, amitől csak még jobban fáj a szívem. Tágra nyílt szemmel, remegő hangon szólít meg:

– Oli, ez meg mi a fene? Mi folyik itt? North miért…

Nox belép az ajtón. Az egyik teremtménye megvadult doberman formájában kullog a lába mellett. Éles fogait kivillantva vicsorog az egész szobára. Nox a létező legvészjóslóbb, legmetszőbb hangon szólal meg:

– Nem North, de már ő is úton van, és sok kérdése lesz hozzád, Benson. Jobb, ha elkezdesz gondolkozni a válaszokon, méghozzá gyorsan, mert nem életed legjobb döntése volt mindannyiunkat elárulni a biztonsági kamerák előtt.

– Ez meg mégis mi a faszt jelent, Draven? – csattan fel Felix.

Még mindig küzd a füst ellen, ezzel szemben Kieran rezzenéstelenül néz farkasszemet Noxszal, majd megszólal:

– Engedj el! Most rögtön megkeresem a bátyádat.

Nox kurtán, gúnyosan felnevet, és átcsörtet a szobán. Körözni kezd Sage körül, közben a lényei alakot öltenek,

és felsorakoznak a gazdájuk mellett. Brutus a fülem alatt morog, de ezzel nem figyelmeztetni akar, csak nyugtatni próbál. Így adja tudtomra, hogy velem van, és kész közbelépni, ha szükségem lenne rá. Kétség sem fér ahhoz, hogy megtenné. Soha egy percre sem bizonytalanodtam el a hűségében. Kissé remegő kézzel megsimogatom.

Képtelen vagyok Sage-re nézni.

Vagy összetörnék, vagy sikoltozni kezdenék.

Nox egy újabb lépés megtétele után megáll a szoba közepén. Egyre sűrűbb a füst, ezért erőltetnem kell a szememet, hogy tisztán lássak.

– Épp most mondtam, hogy North már úton van. Amíg ide nem ér, egyikőtök sem megy sehová – feleli Nox Kierannak. – Ha rajtam múlna, mindannyian be lennétek zárva valahová, amíg Gryph át nem szitálja az életetek minden pillanatát, hogy kiderüljön, Benson egyedül árult-e el minket, vagy ti is segítettetek neki. Ennél többet feltételeztem rólad, Black, de most már semmi sem tud meglepni. Még az sem, ha elárultál minket…

Sage mintha levegő után kapkodna, de inkább dühösnek tűnik. Továbbra sem bírom rávenni magam arra, hogy ránézzek.

Kieran is mérgesen fújtat. Próbál kiszabadulni a füstkötelek közül, de azok nem eresztik.

– Mégis hogy árultalak volna el benneteket? Mi a faszról beszélsz? Elhiszem, hogy igyekszel teljesíteni a saját

kis küldetésed, és halálra akarod rémíteni a horgonyodat, mert egy kibaszott…

Ó, ez egyáltalán nincs ínyemre.

Sem nekem, sem a kötelékemnek, aki végre rádöbben arra, mekkora zűrzavar bontakozott ki körülötte. Amikor megböködöm, néma marad, holott figyelmeztetnie kellene a veszélyre, vagy *valami hasonló.* Óvatos és éber, ugyanakkor néma, semmit sem suttog nekem.

Tudom, hogy nem ideális a kapcsolatunk. Kurvára nem. Viszont együtt fogunk megbirkózni a problémáinkkal. Egyszer. Talán.

És nem mások előtt.

Atlas metsző hangja elhallgattatja Kierant.

– Sage ölte meg a pajzsunkat. Sawyer épp most mutatta meg a bizonyítékot Northnak és Gryphonnak. Nem arról van szó, amire gondolsz. Aminek most tanúja vagy, az az, hogy gondoskodnunk kell a menedék összes lakójának biztonságáról. Nem csak a barátaink és a családtagjaink biztonságáról. Sage bátyja tette meg az első lépést efelé, tehát nem vághatod Draven fejéhez, hogy boszorkányüldözést folytatna. Amúgy meg gondolj csak bele, milyen hatást gyakorol Olira ez az egész… Lehet, hogy nem hiszel nekem, de szerinted hagynám, hogy Nox ezt tegye vele, ha nem láttam volna a saját szememmel, amint Sage megöli azt a nőt?